

JUSTITISMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. august 2010
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2009-792-1106
Dok.: BRJ40110

Hermed sendes endelig besvarelse af spørgsmål nr. 105 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 9. november 2009.

Lars Barfoed

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

**Endelig besvarelse af spørgsmål nr. 105 fra Folketingets Retsudvalg
(Alm. del):**

”I forlængelse af ministerens besvarelse af REU alm. del samrådsspørgsmål F, G, H, I og J bedes ministeren redegøre for reglerne i Holland, Tyskland, England og Polen vedrørende kriminel lavalder, herunder reglernes historik og tilblivelse samt om der i de nævnte lande er debat om aldersgrænser for den kriminelle lavalder.”

Svar:

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet via de danske ambassader i henholdsvis Holland, Polen, Storbritannien og Tyskland anmodet de relevante myndigheder i de pågældende lande om oplysninger vedrørende den kriminelle lavalder. Justitsministeriet har den 26. april 2010 ved delvis besvarelse af spørgsmålet til Retsudvalget gengivet de svar, som Justitsministeriet havde modtaget fra de tyske og polske myndigheder. Ministeriet har nu modtaget svar fra myndighederne i Storbritannien og Holland, som gengives nedenfor i uautoriseret oversættelse.

Myndighederne i Storbritannien har oplyst følgende:

”Den kriminelle lavalder i England, Wales og Nordirland er 10 år. Den første lov om kriminel lavalder i Storbritannien blev gennemført i 1933 (Children and Young Persons Act), her var alderen 8 år. Senere i 1963 blev den kriminelle lavalder hævet til 10 år.

Motivet i forhold til valget af den kriminelle lavalder har hele tiden været, at lovgiver valgte den alder, hvorved personer mentes at kunne kende forskel på dårlig opførsel og seriøse ulovligheder.

Enkeltsager, der omtales i pressen, sætter med mellemrum spørgsmålet om valg af rette kriminel lavalder på spidsen, herunder senest en voldtægtssag, hvor to drenge, en på 10 år og en på 11 år, blev dømt.

Der er imidlertid ikke på nuværende tidspunkt konkrete politiske planer om at ændre på lavalderen for England, Wales og Nordirlands vedkommende.

Regeringen finder, at 10-årige er gamle nok til at skelne mellem dårlig opførsel og seriøse ulovligheder. Regeringen mener på den anden side, at straf af børn under 10 år ikke er passende. Argumentet for regeringens holdning er følgende:

”Setting the age of criminal responsibility at age 10 allows frontline services to intervene early and robustly, preventing further offending and helping young people develop a sense of personal responsibility for their behaviour.

In practice, the majority of young people are not prosecuted in court and there are rehabilitative processes in place, which include interventions to tackle offending behaviour and underlying problems.”

Den kriminelle lavalder i Skotland har siden 1932, hvor den første Children and Young Persons Act blev vedtaget, været 8 år, men ny lovgivning, der p.t. er under behandling i det skotske parlament (The Scottish Executive), foreslår alderen hævet til 12 år.

Med hensyn til motivet for valg af 8 år som den kriminelle lavalder kan det oplyses, at ”Morton Komiteen”, der blev nedsat i 1928 for at se på behandlingen af unge kriminelle, anbefalede, at man hævede den kriminelle lavalder, der indtil 1932 ikke var et lovfæstet begreb, fra 7 til 8 år.

Komiteens beskrivelse af den kriminelle lavalder er som følger:

”A child under seven years of age is regarded as *doli incapax* - in other words, the child is presumed to be unable to appreciate the real nature of the offence. In Scotland this age stands as a matter of common law, and no child under seven is brought before the juvenile court, or, as it is put in the legal text books, a child under seven years of age is not liable to punishment as a criminal.”

Problemstillingen omkring den kriminelle lavalder blev i Skotland taget op igen i forbindelse med ”Kilbrandon komiteen” i 1964. Denne komite rapporterede, at den kriminelle lavalder stort set var meningsløs, og man anbefalede, at den blev fjernet fra loven. Denne anbefaling blev dog ikke implementeret, i stedet fulgte man komiteens anden anbefaling. I *the Social Work (Scotland) Act 1968* blev følgende implementeret: Intet barn under 16 skulle retsforfølges i en retssal for voksne, med undtagelse ved alvorlige forbrydelser, og man indførte derfor en særlig ”børnedomstol”, det såkaldte ”Childrens Hearing System”, hvor sager for de 8-16-årige herefter blev behandlet efter særlige sanktionsregler med større fokus på børneforsorg end på straf.

Skotland er ved at hæve den kriminelle lavalder fra 8 til 12 år (The Criminal Justice and Licensing Bill). ”Childrens Hearing” systemet vil bestå og nu gælde for de 12-16-årige. Dette er ifølge den skotske regering på linje med FN’s børnerettigheder. Den skotske regering mener derudover, at ”Childrens Hearing System” er den bedste

måde at håndtere unge kriminelle på, det pointeres, at kun ét barn under 12 år er blevet retsforfulgt inden for de seneste 6 år.

De hollandske myndigheder har oplyst følgende:

”I Nederlandene gælder ungdomsstraffeloven for unge mellem 12 og 18 år. Børn kan strafforfølges fra de er 12 år gamle. Grundtanken bag denne aldersgrænse er, at unge menneskers kognitive udvikling, når de er under 12 år, stadig er på et niveau, hvor børnene ikke kan forventes at være i stand til at danne sig et udførligt overblik over resultaterne af deres opførsel. Derfor kan de ikke holdes fuldt ansvarlige for deres handlinger. Alderen svarer til den alder, som børn har, når de går ud af grundskolen. Den øvre aldersgrænse på 17 år svarer til den alder, man har, når man bliver myndig, nemlig 18 år. Det er barnets alder på tidspunktet, hvor den strafbare handling blev begået, som er afgørende for, om en strafbar handling er omfattet af ungdomsstraffeloven eller ej.

Den nederlandske ungdomsstrafferet har eksisteret siden 1901. Den nedre aldersgrænse på 12 år stammer fra 1965, hvor den nugældende lov trådte i kraft. Der har i de senere år været en del debat om disse aldersgrænser i Nederlandene. Det lader til, at videnskabsfolk og (visse) politikere har diametralt modsatte synspunkter på området. Videnskabsfolk taler for at hæve den nedre aldersgrænse til 14 endda 15 år i lyset af den øgede viden om hjernens udvikling. Visse videnskabsfolk foreslår, at der indføres en særlig ungdomslov, fordi den nuværende viden på området viser, at hjernen anses for at være fuldt udviklet, når man er 23 til 25 år gammel. Desuden henvises der også ofte til lande, hvor den nedre aldersgrænse er højere end 12 år.

På den anden side mener visse politikere, at den øvre aldersgrænse skal sænkes fra 18 år til 15 eller 16 år – dog kun for meget alvorlige forbrydelser. De hævder også ofte, at den nedre aldersgrænse på 12 år burde være endnu lavere, fordi yngre børn også begår strafbare handlinger.”